

Jeg ser i dette Udtryk „nødvendig“ det Samme som en Forklaring paa en hel Mæsse andre Bevillinger. En Bevilling er efter Ministeriets Mening ikke blot nødvendig, naar den, som den ærede Regjerings Chef har sagt, er nødvendig, for at visse Statsinteresser efter hans Mening ikke skulle lide — Forret skal være saa stort og stærkt, som han anser det nødvendigt — men ogsaa nødvendig, naar en Minister har gjort Noget, som det er ubehageligt for ham at træde tilbage fra. Altsaa naar der kun er en ren personlig Nødvendighed til Stede, bliver en Bevilling ogsaa nødvendig. Der er saaledes næsten Intet, som ikke kan betegnes som nødvendigt, og hvad denne bestemte Hensyn til Nødvendigheden betyder, tror jeg tiltrækkelig ved disse Exempler at have vist. Med Hensyn til Alt, hvad der er begyndt den 1ste April, vil det vise sig, at naar man først har sagt A, saa bliver man nødt til at sige B. Jeg tror derfor, at efter Alt, hvad der er fremkommet i Dag og i Gaar, kan der ikke mere være nogen Tvivl om, at dette Forslag er et grundlovsstridigt Forslag. Derimod maa jeg erkjende, at der i Dag er kommet en Ytring frem fra den høitærede Regjerings Side, som jeg kan anerkjende. Den kom frem i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem fra Midtelskret (Monrad). Han sagde: Altsaa forbeholder Regjeringen sig Ret til at bruge Bevillinger, der ere nægtede af Folkethinget, og dertil svarede den ærede Regjering, at det ikke var dens Mening, den prætererede ikke en saadan Ret, tværtimod, idet den udtaler, at den kun forbeholder sig Ret til at bede Folkethinget om en saadan Bemyndigelse, som det foreliggende Forslag indeholder, saa erklærer den derigjennem, at i det Dieblif, vi forkaste dette Forslag, har Regjeringen ikke Ret til at afholde nogen Udgift, som dette Thing har nægtet. Det er en udtrykkelig Udtalelse fra Regjeringens Chæfs Side, og den staar bindende fast paa Tro og Love. Det har sin Betydning paa en Tid, hvor selve Regjeringen mener, at det kan være tvivlsomt, om den faar en endelig Finantslov, og om den faar en midlertidig Finantslov, hvor der efter Regjeringens Mening kan være Tvivl om, hvorvidt der kommer en Bevilling til Stede, at der da ligger en Erklæring fra Regjeringen, der ikke kan forstaas anderledes, end at den erkjender sig uberettiget til at afholde saadanne Udgifter, hvis Afholdelse Folkethinget har nægtet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de store politiske Spørgsmaal, som jeg har berørt i mit sidste Foredrag. Jeg erkjender — og erkjender med en Slags Aiertjen-

delse — at den ærede Regjering ikke gjen-nem sin Chef har svaret derpaa. Det er efter de Erfaringer, denne Regjering har gjort, efter disse Mars stadige Tilbagegang og vedvarende Nederlag, og efter at man er kommen saa vidt, at man nu tør bringe et Forslag ind, som gaar ud paa at ophæve Grundloven, altsaa paa selve den Dag, hvor man i Grunden erkjender, at nu ligger hele Programmet — for nogle Aar siden laa Livssagen, nu ligger Kongedømmet og Riksten med, det ligger Altsammen — det er paa en saadan Dag umuligt at forlange, at Regjeringen skulle være i Stand til at svare paa de almindelige politiske Anker, der ere fremsatte her i Thinget. Det kan den ikke, det er en Selvfølge. Ja, den kan give et Svar, den kan sige Noget, som hele Verden trækker paa Skuldrene ad, men saadant Noget maa man helst lade ligge, det er bedre ikke at svare, saa ere vi fri for at høre derpaa, og saa er Regjeringen fri for at sige Noget. Jeg erkjender, at det er god Takt og god Smag. Den ærede Regjering har for Riksten ogsaa med Hensyn til andre Anker, som fra min Side ere fremsatte paa egne og Andres Vegne, undladt at svare. Jeg tror deri at kunne se, at den høitærede Conseilspræsident har mere Lyst til at forhandle med det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) om den Slags Detailler. Ja, det tager jeg ikke den meget ærede Conseilspræsident ilde op. Han holder nu en Gang ikke af at tale med mig om den Slags Ting, det finder jeg saa naturligt, han kommer saa ofte galt fra det, og det er ikke behageligt. Jeg tror nu imidlertid ikke, at han kommer bedre fra det med det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup); men kan det være ham en Tilfredsstillelse at blive behandlet af det ærede Medlem fra Rjøge i disse Spørgsmaal, saa har jeg ikke det Mindste derimod. Jeg tager ikke den høitærede Minister dette i fjærneste Maade ilde op. Saadanne personlige Følelser respekterer jeg. Jeg har en Gang sagt den høitærede Minister, at noget personligt Forhold mellem mig og ham kunde der aldrig blive, thi jeg betragtede ethvert saadant Forhold som liggende under min Opgave. Dertil svarede den høitærede Minister, at han havde ikke henvendt sig til den Person, der repræsenterede Veiretredsen. Det tog jeg ham ikke ilde op; jeg sagde kun til mig selv, at havde der været et personligt Forhold mellem os, og havde hans Opdragelse været som min, saa havde han ikke udtrykt sig, som han gjorde. Men da det ikke har været saa, og jeg beklager mig ikke derover, saa hører det til de personlige Eiendommeligheder, som man maa overlade sin Modstander; det er